

Sygn. akt IV KZ 37/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **M. G.**

skazanego z art. 284 § 2 kk

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 marca 2015 r.

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 lutego 2015 r.

na podstawie art. 437 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy skazanego M. G. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 3 lutego 2015 r. W uzasadnieniu tej decyzji procesowej wskazano, że w tej sprawie, orzeczeniem sądu odwoławczego utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 29 stycznia 2014 r., którym M. G. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. na karę m.in. roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszane na okres 4 lat próby. Zatem, stosownie do dyspozycji przepisu art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z § 4, w takiej sytuacji strona procesowa może wnieść kasację na korzyść skazanego jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Takich jednak nie wskazał autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego na korzyść skazanego M. G.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył obrońca skazanego odwołując się do treści zamieszczonej w § 1 przepisu art. 523 k.p.k. i wywodząc, że daje on podstawę do wniesienia kasacji w każdej sprawie w oparciu o wszelkie rażące naruszenia prawa mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcia do rozpoznania kasacji wniesionej na korzyść skazanego M.G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego M. G. nie mogło zostać uwzględnione. W sytuacji, gdy w/w został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, możliwości wniesienia kasacji na jego korzyść przez strony procesowe, są ograniczone wyłącznie do przesłanek stanowiących bezwzględne przyczyny uchylenia orzeczenia wymienione w art. 439 k.p.k. (arg. ex art. 523 § 2 w zw. z § 4 k.p.k.). Takich zaś nie podniesiono w przedstawionej skardze kasacyjnej. Odmienne wywody skarżącego, odwołującego się wyłącznie do dyspozycji zawartej w art. 523 § 1 k.p.k., po prostu ignorują obowiązującą regulację ustawową i nie mogły okazać się skutecznym argumentem podważającym zasadność zaskarżonego zarządzenia.

Odnotować przy tym trzeba, że wymaganie, zamieszczone w przepisie art. 526 § 2 k.p.k., aby nadzwyczajne środki zaskarżenia były sporządzane i podpisywane przez podmioty mające do tego odpowiednie przygotowanie zawodowe, nie stanowi jak widać dostatecznej ochrony przed próbami wniesienia kasacji niedopuszczalnych z mocy prawa i to w sytuacji, gdy już w treści kontestowanego obecnie zarządzenia wyraźnie wskazano obrońcy przepis kształtujący zakres uprawnień procesowych strony, której prawa i interesy miał reprezentować.

Wobec tego, że kasację w tej sprawie wniesiono bez zachowania obowiązujących ograniczeń ustawowych, zarządzeniem Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 marca 2015 r., w pełni zasadnie odmówiono jej przyjęcia w dotychczasowej postaci.

Zatem, zważywszy na to, że skarżący nawet nie podjął próby wykazania, iż zakwestionowane zarządzenie dotknięte jest jakąkolwiek wadą natury faktycznej lub prawnej, należało postanowić, jak na wstępie.

